

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 513/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľa a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátom, Piešťanská 3, Trnava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tost-š 9/2022 z 5. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje toto rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako aj priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozhodnutia a ostatných príloh vyplýva nasledujúci stav veci: Na sťažovateľa a ďalších sedem osôb bola prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) 17. júna 2021 na Špecializovanom trestnom súde (ďalej len „špecializovaný súd“) podaná obžaloba, vo vzťahu k sťažovateľovi pre tri skutky kvalifikované ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona. Sťažovateľ bol v čase podania obžaloby vo väzbe, do ktorej bol vzatý uznesením sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu č. k. 1 Tp 3/2020 z 20. augusta 2020 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Tost 19/2020

zo 17. septembra 2020 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku pre prvý skutok kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, pričom po predĺžení lehoty väzby sťažovateľa rozhodnutiami z marca 2021 odpadol kolúzny dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

3. Uznesením špecializovaného súdu č. k. 12 T 9/2021 z 21. marca 2022 (ďalej len „uznesenie špecializovaného súdu“) boli dôvody väzby sťažovateľa v zmysle § 79 ods. 2, § 76 ods. 11 Trestného poriadku zmenené tak, že je vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj pre skutky, ktoré sú v obžalobe špeciálnej prokuratúry zo 17. júna 2021 v bodoch 2 a 3 proti nemu kvalifikované ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona. Špecializovaný súd zároveň zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, zamietol žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby písomným sľubom sťažovateľa a zamietol žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Najvyšší súd uznesením č. k. 5 Tost-š 9/2022 z 5. apríla 2022 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

4. Špecializovaný súd po zhrnutí doterajšieho rozhodovania o osobnej slobode sťažovateľa, jeho žiadosti o prepustenie na slobodu doručenej 2. marca 2022 a následných vyjadrení zrekapituloval vznesené obvinenia proti obžalovaným za jednotlivé skutky. Špecializovaný súd uviedol, že sťažovateľ bol vzatý do väzby len pre skutok v 1. bode obžaloby, keďže v tom čase mal vznesené obvinenie len za tento zločin. Dôvodnosť trestného stíhania vo vzťahu k 2. a 3. bodu obžaloby je podľa špecializovaného súdu naďalej daná. Na základe dôkazov existujú skutočnosti vyvolávajúce dôvodné podozrenie, že stíhané skutky sa stali, majú znaky trestného činu a že na ich spáchaní sa sťažovateľ mohol podieľať. V konkrétnostiach odkázal špecializovaný súd na predchádzajúce rozhodnutia o väzbe, pretože nedošlo k zásadnej zmene či oslabeniu dôkaznej situácie. Dokazovanie na hlavnom pojednávaní ešte nie je ukončené, sťažovateľ spochybňuje hodnovernosť či zákonnosť výpovedí ôsmich svedkov, ktorí vypovedali v jeho neprospech o údajnej drogovej trestnej činnosti, a tiež to, že niektorí z doteraz vypočutých svedkov pred súdom vypovedajú inak ako v prípravnom konaní. V tomto štádiu konania súd nemôže učiniť finálne hodnotenie týchto výpovedí, čo platí aj na hodnotenie dôkazov predbežne nasvedčujúcich dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa (záznamy komunikácie, stopy kokaínu v steroch z rúk). Pôvodné rozhodnutie o vzatí sťažovateľa do väzby sa nevzťahovalo na skutky v bodoch 2 a 3 obžaloby, špecializovaný súd preto, rešpektujúc názor nadriadeného súdu, rozhodol o zmene tzv. skutkových dôvodov jeho väzby, aby bolo jasne určené, že je vo väzbe aj pre tieto skutky. Nezistil žiadne závažné procesné chyby, žiadne očividné prietahy v konaní. Upriamil pozornosť na riadne naštudovanie spisového materiálu v rozsahu 26 zväzkov predloženého prvýkrát s obžalobou. Pripomenul, že opakovane rozhodoval o väzbe, rozhodol o postúpení veci, po jej vrátení sa uskutočnilo 5 dní hlavného pojednávania, počas ktorých bolo vykonané rozsiahle dokazovanie. Sú určené ďalšie pojednávacie dni a finálne rozhodnutie možno očakávať v prvej polovici roka 2022. Vzhľadom na konštatované závery o pretrvávajúcej dôvodnosti preventívnej väzby sťažovateľa nevyhovelo súdu jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Nebola preukázaná žiadna neobvyklosť či výnimočnosť okolností sťažovateľa pre nahradenie väzby a ani on sám žiadne tvrdenia v tomto smere neuvádzal.

5. Najvyšší súd po zrekapitulovaní rozhodnutí o väzbe sťažovateľa uviedol, že špecializovaný súd pred rozhodnutím o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k väzbe, avšak bez oboznámenia s možnosťou, že rozhodne aj o zmene dôvodov väzby tak, že rozšíri existujúci dôvod preventívnej väzby na skutky uvedené v bodoch 2 a 3 obžaloby. Podľa najvyššieho súdu je na rozdiel od prípravného konania súd po podaní obžaloby povinný skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú alebo sa zmenili. Súd môže kedykoľvek z úradnej moci rozhodnúť o zmene dôvodov väzby bez toho, aby k tomu dala podnet procesná strana. To znamená, že aj v rámci konania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu môže osobitným výrokom rozhodnúť o zmene dôvodov väzby ich rozšírením o ďalší dôvod alebo skutkovo na ďalšiu stíhanú trestnú činnosť. Pred rozhodnutím musí súd obžalovaného s takouto možnosťou oboznámiť a dať mu možnosť vyjadriť sa k takému predpokladanému rozhodnutiu, a to aj v prípade, že k tomu súd dospeje až po výsluchu obžalovaného v rámci porady pred vyhlásením samotného rozhodnutia. V tejto veci to bolo potrebné o to viac, že skutkovo došlo k rozšíreniu dôvodu väzby zo zločinu na obzvlášť závažný zločin, čo malo za následok, že pre prípadné nahradenie väzby je potrebné zistenie výnimočných okolností prípadu. Samotný špecializovaný súd pritom uviedol, že sťažovateľ neuvádzal žiadne takéto tvrdenia.

6. Najvyšší súd vzhľadom na urýchlenie konania nepostupoval podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ale pochybenie špecializovaného súdu napravil tým, že vykonal neverejnú zasadnutie s účasťou procesných strán, kde umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k väzbe vrátane skutkovej zmeny dôvodu väzby uznesením špecializovaného súdu. Zo spisu najvyššiemu súdu vyplynulo, že sťažovateľ bol vzatý do väzby pre skutok uvedený v bode 1 obžaloby, pre ktorý bolo vznesené obvinenie uznesením zo 17. augusta 2020, a až po vzatí do väzby došlo k vzneseniu obvinení pre skutok uvedený v bode 2 obžaloby uznesením z 23. októbra 2020, resp. v bode 3 obžaloby uznesením zo 4. novembra 2020. Pri následnom rozhodovaní o väzbe nebolo rozhodnuté skutkovo o zmene dôvodov väzby podľa § 76 ods. 11, resp. § 76 ods. 8 Trestného poriadku, sťažovateľ bol pred vydaním uznesenia špecializovaného súdu vo väzbe len v rámci skutku, pre ktorý bol aj vzatý do väzby. Podľa najvyššieho súdu treba analogicky, ako to je uvedené v § 76 ods. 11 Trestného poriadku, postupovať v prípade väzobne stíhaného obvineného, ktorému je po vzatí do väzby vznesené či rozšírené obvinenie o ďalší skutok či čiastkový útok pokračovacieho trestného činu. Rozhodnutie o vzatí do väzby sa nemôže automaticky vzťahovať na ďalší skutok, ktorý vyšiel najavo až po vzatí obvineného do väzby, čo vyplýva z toho, že dôvod väzby sa vzťahuje len na skutok, v rámci ktorého bolo vznesené obvinenie v čase, keď je o vzatí do väzby rozhodované. Je preto nutné, ak má byť obvinený vo väzbe týkajúcej sa trestnej činnosti, pre ktorú mu bolo vznesené obvinenie po vzatí do väzby, resp. v inej veci, ktorá bola spojená do spoločného konania k veci, v ktorej je vo väzbe, aby súd rozhodol výrokom o skutkovej zmene dôvodu väzby podľa § 76 ods. 11 Trestného poriadku. Špecializovaný súd preto podľa najvyššieho súdu postupoval správne pri zmene dôvodu väzby sťažovateľa tak, že je vo väzbe aj pre skutky v bodoch 2 a 3 obžaloby. Najvyšší súd sa nestotožnil s námietkou o nedostatočnom vymedzení skutku vo výroku uznesenia špecializovaného súdu, pretože vo výroku dostatočne určito uviedol odkaz na konkrétne skutky, pri ktorých došlo k zmene dôvodov väzby, a tieto skutkovo vymedzil aj v odôvodnení, ako to je obdobne zaužívané pri vzatí do väzby. K námietke o nemožnosti kedykoľvek pristúpiť k zmene dôvodov väzby a o nedôslednosti príslušných orgánov najvyšší súd uviedol, že Trestný poriadok neurčuje žiadne konkrétne obmedzenia týkajúce sa lehôt k takému

rozhodnutiu. Nezistil v tomto prípade ani účelové rozhodnutie súvisiace s končiacou celkovou lehotou väzby. Špecializovaný súd iba postupoval v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v predošlom väzobnom rozhodnutí. Sťažovateľom poukazované rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 31/2011 a 4 Tost 38/2013 sa týkali inej skutkovej a právnej situácie, rozšírenia dôvodov väzby v prípravnom konaní bez podania návrhu prokurátorom na zmenu dôvodov väzby, resp. situácie, že došlo k rozšíreniu dôvodov väzby o kolúzny dôvod väzby bez toho, aby mal súd k dispozícii spisový materiál v časti, z ktorej mali vyplývať skutočnosti zakladajúce nový dôvod väzby. Poukazovanie sťažovateľa na ustanovenia upravujúce „zákaz zmeny k horšiemu“ sa podľa najvyššieho súdu netýkajú prejednávaneho prípadu, pri rozhodovaní o sťažnosti platí § 195 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý sa týka rozhodovania nadriadeného orgánu, nie konania a postupu pred prvostupňovým súdom. Po odstránení uvedeného pochybenia špecializovaného súdu v sťažnostnom konaní, ktoré tvorí s konaním pred prvostupňovým súdom jeden celok, je jeho uznesenie podľa najvyššieho súdu v časti výroku o zmene dôvodov väzby v súlade so zákonom a vecne správne aj vzhľadom na skutočnosti týkajúce sa materiálnych podmienok väzby.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému rozhodnutiu sťažovateľ argumentuje takto:

- a) Najvyšší súd sa s argumentáciou sťažovateľa vychádzajúcou z uplatňovanej súdnej praxe vysporiadal spôsobom celkom popierajúcim základné právne východiská súdnej praxe a základné zásady trestného konania. So zákazom zmeny k horšiemu sa najvyšší súd vysporiadal tak, že § 195 ods. 1 Trestného poriadku sa týka len rozhodovania nadriadeného orgánu, ktorý rozhoduje o sťažnosti, nie konania pred prvostupňovým súdom, čím poprel právne závery R 117/2012, čo bližšie vôbec nevysvetlil.
- b) So zmenou dôvodov väzby sťažovateľa po roku a pol od ich vzniku sa najvyšší súd vysporiadal tvrdením, že Trestný poriadok v tomto smere neurčuje žiadne konkrétne obmedzenia týkajúce sa lehôt. Súdnou prax, na ktorú poukazoval sťažovateľ, najvyšší súd odmietol s tým, že ide o inú situáciu, čo nie je pravda. V danej veci ide o obdobnú situáciu ako pri zákaze tzv. reťazenia väzieb.
- c) Sťažovateľ nepovažuje za postup s osobitnou starostlivosťou a urýchlením, keď sa mu zmení zásadným spôsobom situácia týkajúca sa obmedzenia osobnej slobody po roku a pol od vzniku dôvodu na takýto postup, čím mu bolo znemožnené po celý čas vznášať argumentáciu proti väzbe z nového dôvodu a význam tak stratilo aj časové obmedzenie väzobných dôvodov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy) rozhodnutím najvyššieho súdu o zamietnutí sťažnosti proti rozhodnutiu o zmene dôvodov väzby, o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a o neprijatí sľubu sťažovateľa. Sťažovateľove námietky možno koncentrovať do námietky rozporu rozhodnutia so súdnou praxou a zásadami trestného konania.

9. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

10. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy považuje za potrebné najskôr poukázať na to, že základné právo zaručené v čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom textuálnom vyjadrení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

11. Ústavný súd stabilne k obsahu a podstate základného práva na osobnú slobodu tiež uvádza, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00). Požiadavka obsiahnutá v tomto článku sa nemôže definovať *in abstracto*, ale musí sa posúdiť podľa okolností každej veci vrátane toho, čo v sťažnosti sťažovateľ uviedol (I. ÚS 109/03). Ústavný súd preto v prípade čl. 17 ústavy môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

12. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry zdôrazňuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného, preto vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (*mutatis mutandis* III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (Toth c. Rakúsko z 12. 12. 1991). Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

13. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04). O svojoľli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

14. Riadiac sa opísanými východiskami, ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu pri jeho posudzovaní spolu s uznesením špecializovaného súdu nie je ústavne neudržateľné a že závery najvyššieho súdu nemožno hodnotiť ako také, ktoré by popierali zmysel a účel vo veci aplikovaných právnych noriem.

15. Z formulácie sťažnostných námietok je zrejmé, že sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom nenamietal splnenie formálnej podmienky väzby alebo materiálnych podmienok väzby. Namietal parciálnu otázku, ktorou bola aplikácia § 76 ods. 11 Trestného poriadku, ktorá viedla k zmene skutkových dôvodov väzby špecializovaným súdom pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu v štádiu po podaní obžaloby, ku ktorej došlo viac ako rok a pol od vzniku dôvodov väzby.

16. Ústavný súd pri posudzovaní toho, akými skutočnosťami najvyšší súd odôvodnil zmenu skutkových dôvodov väzby, nezistil dôvod na možné konštatovanie zjavnej neodôvodnenosti či arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd uviedol celkom konkrétne úvahy, ktoré ho viedli k prijatiu rozhodnutia. Primeraným spôsobom sa vysporiadal aj s namietanými rozhodnutiami, na ktoré poukazoval sťažovateľ. Verne priblížil ich obsah a zhodnotil ich aplikovateľnosť na prípad sťažovateľa. Sťažovateľ vo vzťahu k týmto odpovediam najvyššieho súdu neuvádza žiadnu konkrétnu polemiku, len zotrváva na svojej skoršej argumentácii, čím nedokázal ústavne relevantne spochybniť závery najvyššieho súdu.

17. Najvyšší súd dostatočne zohľadnil požiadavky na spravodlivé rozhodnutie o väzbe, sťažovateľovi umožnil vyjadriť sa k zmene skutkových dôvodov väzby, čím napravil nedostatok postupu špecializovaného súdu. Vyjadril sa aj k námietkam o porušení zákazu zmeny k horšiemu.

18. Sťažovateľ, ktorý prinajmenšom z predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu o väzbe vedel o alternatíve v podobe skutkovej zmeny dôvodu väzby podľa § 76 ods. 11 Trestného poriadku (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 5 Tost-š 1/2022 zo 17. januára 2022, s. 6), nemohol podľa názoru ústavného súdu rozumne očakávať, že k takémuto rozhodnutiu nebude pristúpené. Práve naopak, mohol v nadväznosti na toto rozhodnutie v budúcnosti očakávať zmenu skutkových dôvodov väzby. Ak by nemohol konajúci súd upraviť skutkové dôvody väzby v prípadoch, keď je to podľa jeho názoru potrebné, ako to bolo aj v prípade sťažovateľa, súd by sa vzdával svojej zákonnej právomoci.

19. Ani argumenty sťažovateľa smerujúce k dodržaniu požiadavky osobitnej starostlivosti a urýchleného postupu ústavný súd nepresvedčili o porušení označených práv sťažovateľa. Sťažovateľ mal možnosť v nadväznosti na skutkovú zmenu dôvodu väzby vznášať argumenty proti väzbe, k čomu prispel najvyšší súd aj oboznámením sťažovateľa s predmetom konania a umožnením sa k nemu pred rozhodnutím vyjadriť.

20. Argumentácia najvyššieho súdu sa z pohľadu ústavného súdu javí ako presvedčivá a primeraná. Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie o väzbe sťažovateľa primerane odôvodnil, jeho právne závery

sú spätne preskúmateľné. Rozhodnutie o väzbe sťažovateľa nie je výsledkom svojoľnej aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku, preto je napadnuté rozhodnutie vo výroku o väzbe (resp. aj v nadväzujúcom výroku o nahradení väzby) ústavne akceptovateľné.

21. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

22. Sťažovateľ svojou sťažnostnou argumentáciou nedokázal ústavne spochybníť žiadny zo záverov, na ktorých najvyšší súd založil napadnuté rozhodnutie. Nezistiac medzi namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a napadnutým rozhodnutím žiadnu príčinnú súvislosť, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu